

НЕРАЗДЕЛНИ

Стройна се Калина вие надъ брегътъ усамотени,
Кичестъ Яворъ клони сплита въ нейни вейчици зелени.

Уморенъ, подъ тяхъ на сянка азъ отбихъ се да почина
И така ми тайната си повери сама Калина —

Съ шепота на плахи листи, шепотъ сладъкъ и тъжовенъ:
«Някога си бяхъ девойка азъ на тоя святъ лъжовенъ.

Грееше ме драголюбно ясно слънце отъ небето,
Ахъ, но друго слънце мене вече грееше въ сърцето!

И не грееше туй слънце отъ високо, отъ далеко, —
Грееше ме, гледаше ме отъ съседски дворъ напреко.

Гледаше ме утринъ, вечеръ Иво тамъ отъ бели двори
И тъжовна азъ го слушахъ той да пее и говори:

«Първо либе, първа севдо, не купней, недеи се вайка,
Че каилъ за насъ не ставатъ моя татко, твойта майка.

Верни думи, вярна обичъ, има ли за тяхъ развала?
За сърцата що се любятъ и смъртъта не е раздяла!»

Думите му бяха сладки — бяха мъките горчиви —
Писано било та ние да се не сбереме живи . . .

Привечеръ веднѣжъ се връщахъ съ бели менци отъ чешмата
И навалица заварихъ да се трупа отъ махлата,

Тъкмо предъ високи порти, тамъ на Ивовите двори, —
«Клетника, дочухъ между имъ да се шушне и говори:

Право се уболъ въ сърцето — ножчето му още тамъ!»
Азъ изтръпнахъ и изпуснахъ бели медници отъ рамо.

Презъ навалицата викомъ полетяхъ и се промъкнахъ,
Видяхъ Ива, видяхъ кърви . . . и не сетихъ какъ измъкнахъ

Остро ножче изъ сърце му и въ сърцето си забихъ го,
Върху Ива мъртва паднахъ и въ прегръдки си обвихъ го . . .